

CONSPECTUS TOMI PRIMI
PARS PRIOR.

DE PRINCIPIIS THEOLOGICIS.

Principiorum notio et divisio. 1

DISPUTATIO I.

DE PRINCIPIIS CONSTITUTIVIS.

CAPUT I. — DE SCRIPTURA SACRA.

ARTIC. I. — *Quid ea sint, quæ ad Scripturæ Sacræ notionem faciunt.* Pag.

I. — Scriptura Sacra est Verbum Dei scriptum. 3

II. — Dividitur in V. et N. Testamentum, in Libros Legales, Historicos, Sapientiales et Propheticos; item in Canonicos et Apocryphos. 4

III. — Canon Scripturæ alius Hebraicus, alius Christianus: Libri Proto vel Deuterocanonici. 5

IV. — Lingua originalis Hebraica aut Græca. 6

V. — Editio vel versio Hebraica, Græca, Latina, Vernacula. 6

VI. — Sensus Litteralis vel Mysticus; isque Allegoricus, Anagogicus, Tropologicus cum Accommodatio. 8

QUÆRES: *Quid de Historia Versionis 70. Interpretum sit censendum?*

Synopsis Historiæ ex Aristæa 9

I. — Quoad substantiam non videtur commentitia. 9

II. — Quoad circumstantias ipsam versionem spectantes videtur probabilior. 10

III. — Quoad modum versionis non est satis explorata. 10

ARTIC. II. — *An existat Scriptura Sacra?*

Probatio ex alibi statutis: Auctores Sacrorum Librorum. 11

I. — Libri Scripturæ Sacræ non sunt supposititii. 12

II. — Nunquam perierunt penitus. 12

III. — Non sunt universim corrupti. 13

IV. — Habent Deum pro auctore. 14

Probatio alia pro existentia Scripturæ necessaria 14

ARTIC. III. — *Sub qua ratione et extensione Scriptura Sacra Deum habeat auctorem?*

Deus triplici modo afficit Scriptorem Sacrum. 15

I. — Deus res saltem seu veritates et sententias Hagiographis specialiter inspiravit. 16

II. — Non videtur specialiter inspirasse semper verba et phrasin 19

ARTIC. IV. — *An, et quo sensu Vulgata versio sit authentica?*

Authentiæ notio, divisio et controversia 25

I. — Vulgata versio latina est authentica.	Pag. 27
II. — Est declarata tantum authentica respective, et in his, quæ spectant ad fidem aut mores	29
Authentia Hebræi et Græci fontis superstitis.	33
ARTIC. V. — <i>An, et quo Interprete egeat Scriptura?</i>	
I. — Scriptura Sacra in multis est obscura.	36
II. — In dubiis Scripturæ solvendis sola Scriptura non sufficit.	39
III. — Necessarius Scripturæ interpres non est Spiritus privatus.	42
IV. — Nec Magistratus politicus : sed Ecclesia.	41
QUERES : <i>Quæ ad doctrinalem Scripturæ interpretationem faciunt?</i>	
I. — Dispositiones animi pro legendis et exponendis Scripturis	44
II. — Methodus legendi.	45
III. — Regulæ pro interpretandis sensibus litterali et mystico, Prophetiis, Psalmis et Evangeliiis.	45
Syllabus interpretum per secula deductus.	46
ARTIC. VI. — <i>An lectio Sacræ Scripturæ in lingua vulgari omnibus passim sit licita?</i>	
Regula Indicis circa hanc rem, et controversia	49
I. — Lectio Scripturæ non est omnibus ad salutem necessaria.	50
II. — Dantur rationes, cur lectio Scripturæ non permittatur passim omnibus.	51
III. — Regula 4 ^a Indicis est Lex legitime lata; qua stante, non est omnibus promiscue licitum, legere Scripturam in lingua vernacula.	52
QUERES : <i>Quinam sit usus Theologicus Scripturæ?</i>	
I. — Canones argumentationis spectantes Scripturam ipsam.	60
II. — Spectantes sensum Scripturæ.	61
CAPUT II. — DE TRADITIONIBUS SACRIS.	
ARTIC. I. — <i>Quænam sit notio, divisio et auctoritas Traditionis sacræ?</i>	
I. — Notio Traditionis varia est pro ampla vel stricta illius acceptione.	63
II. — Divisio multiplex pro varietate respectus ad principium, doctrinam, materiam, subjectum, tempus vel obligationem.	63
III. — Auctoritas correspondet origini seu auctori.	65
ARTIC. II. — <i>An sacræ Traditiones necessario sint admittendæ, et reipsa existent?</i>	
I. — Ad fidem non requirebatur Scriptura; sed poterat sufficere Traditio.	67
II. — Scriptura sacra ad fidem non sufficit; sed requiritur Traditio.	69
III. — Admittendum est in thesi verbum Dei non scriptum; et existit aliqua Traditio divina.	71
IV. — Admittendum etiam est in hypothesi verbum Dei non scriptum; et existunt Traditiones divinæ circa plura dogmata, quæ admittit Ecclesia Catholica.	75
Locus et modus conservandi Traditiones.	78
ARTIC. III. — <i>Quæ sint regulæ dignoscendi et usurpandi Traditiones sacræ?</i>	
I. — Regula generalis dignoscendi Traditionem stat in iudicio Ecclesiæ.	79
II. — Speciales habentur in Principiis certis, aliis pro Divina, aliis pro Apostolica, aliis pro Ecclesiastica Traditione.	79
III. — Canones pro argumentatione ex Traditione.	81

DISPUTATIO II.

DE PRINCIPIS DIRECTIVIS.

CAPUT I. — DE ECCLESIA CHRISTI.

ARTIC. I. — <i>Quæ sit notio Ecclesiæ Christi.</i>	
Varia Ecclesiæ acceptio.	83
I. — Ecclesia Christi inadæquate secundum animam sumpta est cœtus vocatorum ad Christi fidem, et supernaturalibus dotibus cum eo conjunctus.	84
II. — Inadæquate secundum corpus sumpta est cœtus baptizatorum, professione fidei et communionem Sacramentorum eadem, sub uno Christi in terris Vicario adunatus.	84
III. — Adæquate sumpta utramque notionem complectitur.	84
IV. — Ecclesia Christi est cœtus, nec mutuo fidelium consensu coalitus, nec potestate politica coordinatus, sed auctore Christo institutus.	85
V. — Ex hac institutione est Hierarchicus, non autem Collegium æqualium.	85
VI. — Est constitutus legibus propriis, non mere conventionalibus.	86
ARTIC. II. — <i>Quinam sint de vera Christi Ecclesia?</i>	
I. — De Ecclesia nec sunt soli prædestinati; sed etiam reprobi: nec soli perfecti; sed etiam imperfecti: nec soli iusti; sed etiam peccatores.	87
II. — Nec hæretici manifesti, nec schismatici publici, nec excommunicati denunciati sunt de Ecclesia.	91
ARTIC. III. — <i>An et per quas notas discerni possit vera Christi Ecclesia?</i>	
I. — Vera Christi Ecclesia visibilis est et discerni potest.	99
II. — Nec doctrinæ veritas, nec usus Sacramentorum legitimus sunt veræ notæ et characteres Ecclesiæ Christi.	102
III. — Sed Unitas, Sanctitas, Catholicitas, Apostolicitas.	104
IV. — Unitas quidem corporis sub uno visibili Capite; Sanctitas membrorum vel manifeste excellens vel confirmata miraculis; Universalitas quoad doctrinam, tempus et locum; Apostolicitas per foundationem ab Apostolis, et continuatam Episcoporum Apostolis surrogatorum successionem.	104
ARTIC. IV. — <i>An vera Christi Ecclesia deficere possit?</i>	
I. — Nequit deficere per desitionem; sed perpetua est et perpetuo visibilis.	110
II. — Neque potest deficere per mutationem; sed infallibilis est in rebus fidei et morum.	113
Infalibilitas hæc convenit etiam Ecclesiæ formaliter acceptæ; hanc constituit major Episcoporum etiam dispersorum pars; qui cum Capite consentiunt vel expresse vel tacite.	116
QUERES : <i>An et quale iudicium competat Ecclesiæ circa Libros vel Propositiones?</i>	
Judicii Ecclesiastici tum causa seu quæstio, tum materia et forma multiplex, tum vis in quibusdam certa, in aliis controversa.	118
I. — Ecclesiæ competit jus ferendi iudicium circa libros et propositiones, relative etiam ad sensum auctoris.	120
II. — Lato Ecclesiæ iudicio ejusmodi debetur non solum silentium religiosum, sed internus mentis assensus fidelium.	121
III. — Iudicium hoc Ecclesiæ est infallibile.	122
Assensus iudicio huic debitus subin est fidei, subin virtutis inferioris.	129

	Pag.
ARTIC. V. — <i>Quænam sit vera Christi Ecclesia?</i>	
I. — Ecclesia Romana est vera Christi Ecclesia.	130
II. — Nulla protestantium secta est vera Christi Ecclesia.	132
QUÆRES : <i>Quænam Ecclesiæ cum Romana olim fuerint, aut nunc sint unitæ?</i>	
Gradualis Episcoporum et Ecclesiarum differentia.	134
I. — Sedes Patriarchales majores et minores, cum subjectarum illis Ecclesiarum ordine et numero.	134
II. — Sedium Primatialium recensio.	135
III. — Syllabus alphabeticus Archiepiscoporum cum Suffraganeorum numero.	336
IV. — Index Episcoporum Exemptorum.	440
CAPUT II. — DE CONCILIIS ECCLESIASTICIS.	
ARTIC. I. — <i>Quænam ea sint, quæ ad notionem Conciliorum Ecclesiasticorum universim faciunt?</i>	
I. — Concilium Ecclesiasticum definitur legitimus Conventus Prælatorum Ecclesiæ ad ordinandas rationes Ecclesiæ publicas institutus.	142
II. — Dividitur in Generale vel actione vel acceptatione; in Particulare vel Provinciale vel Diocesanicum.	142
III. — Quam auctoritatem, utilitatem ac necessitatem habeat, indicatur.	143
IV. — Ejusdem institutio, usus, acta, locus et tempus perstringuntur.	144
QUÆRES I. <i>Quot et quænam Concilia Ecclesiastica fuerint celebrata?</i>	
Elenchus Conciliorum per annorum seriem ad nostram usque ætatem deductus.	145
QUÆRES II. <i>Quænam sint Concilia generalia, et in iis notatu digna?</i>	
I. — Concilia OEcumenica Orientalia.	163
Nicænum.	163
Constantinopolitanum I.	164
Ephesinum.	165
Chalcedonense.	167
Constantinopolitanum II.	169
Constantinopolitanum III.	173
Nicænum II.	176
Constantinopolitanum IV.	178
II. — Concilia OEcumenica Occidentalia.	180
Lateranense I.	180
Lateranense II.	183
Lateranense III.	184
Lateranense IV.	185
Lugdunense I.	190
Lugdunense II.	193
Viennense.	197
Florentinum.	199
Lateranense V.	206
Tridentinum.	208
III. — Concilia Generalia, non tamen OEcumenica.	232
Sardicense.	232
Pisanum.	234
Constantiense.	235
Basileense.	241

	Pag.
ARTIC. II. — <i>Penes quem jus sit convocandi Concilium generale, et convocato præsidendi?</i>	
I. — Jus convocandi Concilium generale ordinarie spectat ad Summum Pontificem.	247
II. — Jus Concilio generali præsidendi regulariter pertinet ad eundem.	251
Casus, ubi Concilium generale sine convocatione et præsidio memorato celebrari potest.	255
ARTIC. III. — <i>Quinam sint convocandi ad Concilium generale?</i>	
Ad Concilium generale vocandi sunt Episcopi jure ordinario; quidam Clericorum ex privilegio et consuetudine; Laicorum, etiam doctorum, nemo ullo titulo	256
Quantitas numeri Episcoporum pro Concilio generali requisita.	260
ARTIC. IV. — <i>Quando et quantum auctoritatem habeat Concilium generale?</i>	
Subjectum, qualitas et quantitas auctoritatis.	260
I. — Ut auctoritatem sibi propriam habeat Concilium generale, debet esse confirmatum a Summo Pontifice	261
II. — Concilium generale a Summo Pontifice confirmatum habet auctoritatem summam, qua ipsum est infallibile, ejus autem decisiones sunt irrefragabiles	264
Acceptio Episcoporum absentium	268
CAPUT III. — DE SEDE APOSTOLICA SIVE SUMMO PONTIFICE.	
ARTIC. I. — <i>An S. Petrus habuerit Primatum Ecclesiæ?</i>	
Primatus notio et divisio.	270
I. — Concessus est S. Petro Primatus, non tantum honoris et dignitatis inter Apostolos, sed et potestatis ac jurisdictionis in universam Ecclesiam	271
II. — Primatus S. Petro est concessus ita, ut divisus non fuerit aut communis cum Paulo; multo autem minus unus omnium Apostolorum et indivisus Episcopatus.	278
Regimen Ecclesiæ specificum.	287
QUÆRES : <i>An et quamdiu S. Petrus sederit Romæ?</i>	
Chronologica Actorum Petri ordinatio.	289
I. — S. Petrus fuit Romæ; quorsum primo venit anno Claudii 2º.	290
II. — S. Petrus martyrism subit Romæ sub Nerone, anno hujus 13º.	291
III. — S. Petrus fuit Romæ Episcopus ad mortem usque	292
Sedes Petri Romana ex aliquo jure divino.	297
ARTIC. II. — <i>An Romanus Pontifex obtineat Primatum Ecclesiæ?</i>	
Statuendus est Petri in Primatu Successor; tantum unicus; determinate cognoscibilis; extra Romam non reperiendus.	297
Primatus Ecclesiæ, quem S. Petrus habuit, est penes Romanum Pontificem.	299
Competit is Romano Pontifici ex jure divino	308
ART. III. — <i>An Romanus Pontifex sit supra Concilium generale?</i>	
I. — Concilium seorsim a Papa sumptum non habet potestatem summam; neque judicariam in Summo Pontifice	311
II. — Pontifex non tantum supra omnes Ecclesias particulares seorsim et distributive acceptas potestatem habet; sed et supra omnes simul ac col-	

	Pag.
lective sumptas, seu totam et universalem Ecclesiam; quin et supra Concilium generale	313
Epicrisis de modo, quo Episcopi habent suam jurisdictionem a Christo.	329
QUÆRES: <i>An in causa Ecclesiastica fas sit appellare ad Magistratum civilem, aut ab Episcopo ad Pontificem, aut a Pontifice ad Conc. generale?</i>	
I. — Per se illegitima est in causa mere Ecclesiastica appellatio tanquam ab abusu, seu a iudice sacro ad iudicem secularem	335
II. — Remedium appellationis ad Pontificem, in causa etiam personali Episcoporum, est iuris divini, antiqui usus, et propriæ significationis	339
III. — Fas non est appellare a Pontifice ad Concilium generale.	344
Appellatio ad Pontificem non includit conditionem Concilii generalibus faventem.	347
ARTIC. IV. — <i>An Romanus Pontifex summam habeat auctoritatem?</i>	
Locutio Pontificis ex Cathedra, et status controversiæ.	348
Rom. Pontifex ex cathedra loquens in materia fidei, morum et factorum dogmaticorum habet summam auctoritatem; seu ipse quidem est infallibilis, ejus autem definitio irrefragabilis et irreformabilis, etiam independentem a consensu Ecclesiæ.	349
Corollarium ex vindictis Pontificum.	370
QUÆRES I: <i>Quisnam sit sensus Ecclesiæ Gallicanæ circa auctoritatem Summi Pontificis?</i>	
Sanctio Pragmatica et Declaratio Gallicana huc spectant.	371
I. — Ecclesia Gallicana antiqua stat pro superioritate et infallibilitate Summi Pontificis.	372
II. — Hunc antiquæ Ecclesiæ sensum non immutavit Declaratio Cleri Gallicani A. 1682. edita	375
III. — Eundem sensum etiam post famosam Declarationem retinet Ecclesia Gallicana recentior.	377
Defensio Declarationis Gallicanæ non est indubius Bossueti partus	379
QUÆRES II: <i>Quisnam sit Principiorum directivorum in Theologia usus?</i>	
I. — Regulæ circa Ecclesiam.	380
II. — — circa Concilia.	380
III. — — circa Sedem Apostolicam	380
APPENDIX. — De Summis Pontificibus et Patriarchis Orientalibus ex octodecim Seculorum serie ordinatis.	382

DISPUTATIO III.

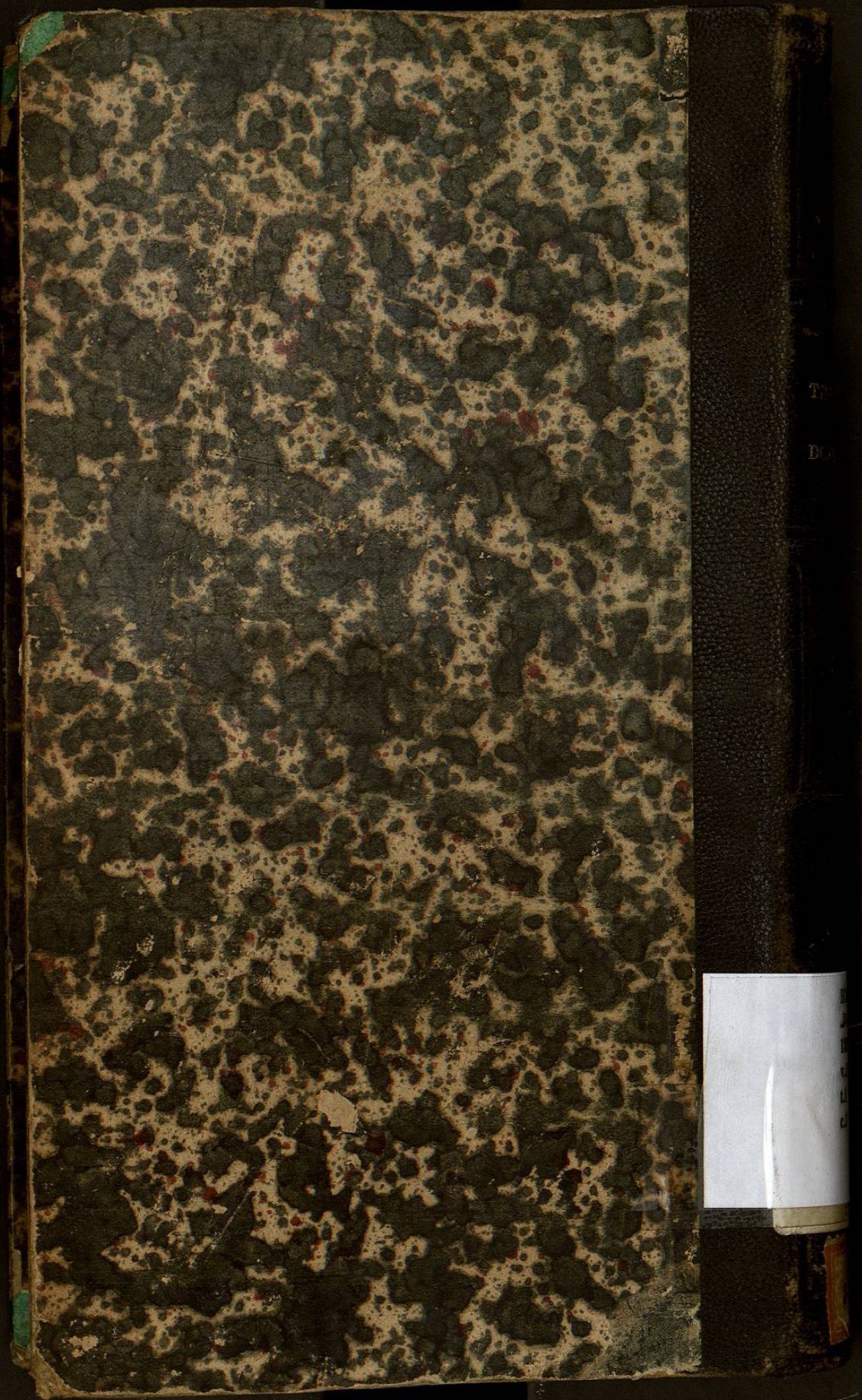
DE PRINCIPIIS ADJUVANTIBUS.

CAPUT I. — DE SANCTIS PATRIBUS.

ARTIC. I. — <i>Quisnam sit Sanctorum Patrum character?</i>	
I. — Ecclesiæ Patres sunt viri Ecclesiastici, qui doctrina eminent, sanctitate florent, antiquitate vigent, et expressa vel tacita Ecclesiæ designatione gaudent.	397
II. — Patrum doctrina redit ad sacrarum Litterarum interpretationem, fidei dogmatum custodiam et propositionem, moralis doctrinæ traditionem, et disciplinæ institutionem.	398

	Pag.
III. — Patrum Sanctitas secundum fidei integritatem, Antiquitas secundum ætatem diversa est, et adnotari debet.	398
Ecclesiæ Doctores.	399
ARTIC. II. — <i>An et quænam sit auctoritas Patrum?</i>	
I. — Concedenda est Patribus magna auctoritas.	400
II. — Singulorum Patrum auctoritas est inter se invicem inæqualis; nullius seorsim est irrefragabilis.	400
III. — Patrum plurium, reclamantibus reliquis licet paucioribus, major equidem est auctoritas, necdum tamen irrefragabilis.	401
IV. — Unanimis Patrum consensus, sive omnium idem asserentium auctoritas est irrefragabilis	402
ARTIC. III. — <i>Quænam sint cautelæ et regulæ pro intelligentia, quinam canones pro usu Theologico Patrum?</i>	
I. — Cautela pro lectione Patrum	403
II. — Regulæ pro intelligendis eorum scriptis.	404
III. — Canones pro argumentatione ex iisdem.	404
Selectus inter Patres.	405
QUÆRES: <i>Quisnam fuerint, et quæ scripserint SS. Patres?</i>	
Syllabus Auctorum Ecclesiasticorum, per duodecim Secula, Patrum feracia, excurrens.	406
CAPUT II. — DE THEOLOGIA ET JURISPRUDENTIA.	
ARTIC. I. — <i>Quænam sit Theologiæ notio et historia?</i>	
Generica Theologiæ notio et Divisio.	434
I. — Theologia proprii nominis est Disciplina sacra, quæ fidei morumque dogmata, ac veritates illis affines aut eo ordinatas, ex principiis sacræ scientiæ deducit, rite disponit, stabilit, propugnat.	435
II. — Duplex ejus divisio ratione finis ac materiæ.	435
III. — Theologiæ præformatio, genesis, perfectio, multiplicatio, discrimen.	436
Synopsis Summæ Theologiæ D. Thomæ.	438
ARTIC. II. — <i>Quænam sit notio et Œconomia Jurisprudentiæ Ecclesiasticæ?</i>	
I. — Juris Ecclesiastici pro lege accepti divisio in Jus Canonicum et Pontificium; in Dogma, Mandatum, Interdictum et Sanctionem; in Decretum et Rescriptum vel Decretalem; in vivæ vocis Oraculum, Bullam et Breve: Horumque, uti et Regularum Cancellariæ, Declarationis Cardinalium, et Decisionum Rotæ explicatio brevis	446
II. — Juris Ecclesiastici pro collectione sumpti divisio in jus vetus seu Codicem Canonum, Jus novum seu Corpus Juris Canonici, Jus novissimum seu plures collectionum species finem Seculi 15 haud excedentes; cum sub-juncta partium triplici hoc Jure comprehensarum recensione.	447
Et quidem Codicis Canonum tam Orientalis quam Occidentalis Œconomia.	447
Juris novi Decretum Gratiani, Decretales, Liber sextus, Clementinæ, Extravagantes tum Joannis XXII. tum communes.	448
Juris novissimi, præter Bullarium aliaque jam nominata, concordata Germaniæ, Transactio Passaviensis, Pax Religiosa et Pax Westphalica declaratur.	449
III. — Jurisprudentia Ecclesiastica est Disciplina practica, Rempublicam Christianam ad politiam sacram manuducens per leges Ecclesiasticas rite perspectas.	452

	Pag.
Epitome Codicis Canonum antiqui; et quidem Ecclesiae Orientalis.	453
Ecclesiae Africanæ.	456
<i>QUÆRES: Quænam sit Theologorum et Canonistarum auctoritas, indeque fluens argumentationis rectitudo et cautela?</i>	
Theologorum et Canonistarum requisitæ dotes.	459
I. — Theologi et Canonistæ, in sua quilibet facultate et pro materia sibi propria, habent auctoritatem; cum sua tamen exceptione.	459
II. — Auctoritas eorumdem nec semper crescit ex numero; nec major etiam, si contradicant alii, est irrefragabilis; cum quibusdam sequelis.	460
III. — Auctoritas memoratorum in sententia, quantumvis ab Ecclesia nondum definita, conspirantium est tanta, ut illi refragari sit temerarium; sed cum gemina cautela.	460
IV. — In iis, quæ ad fidei dogmata aut morum principia pertinent, indeque indubie deducuntur, unanimis Theologorum sententia majorem auctoritatem habet ac tantam, ut eidem contradicere saltem hæresi aut errori proximum videatur; cum aliquo privilegio.	461
Responsis Facultatum conveniens auctoritas.	461
 CAPUT III. — DE RATIONE ET HISTORIA HUMANA.	
<i>ARTIC. I. Quænam sit Rationis humanæ utilitas et cautio in Theologicis?</i>	
Varia Rationis humanæ acceptio, etiam pro Jure Civili; cujus Corpus ex Institutionibus, Digestis, Codice ac Novellis conflatum recensetur.	462
I. — Ratio humana, accepta pro facultate rationali, non utilis solum est, sed et necessaria Theologo: additur cautio.	463
II. — Sumpta pro Philosophia, suam in Theologicis utilitatem habet: subjiciuntur animadversiones.	463
III. — Accepta pro Juris naturalis scientia, non mediocrem in Theologia usum obtinet: deducuntur corollaria.	464
IV. — Sumpta pro Jurisprudencia Civili, non caret utilitate in Theologicis: accedunt Regulæ.	465
Dicta de Jure naturali applicantur Juri gentium.	465
 <i>ARTIC. II. Quænam sint Historiæ humanæ commoda et cautelæ pro usu Theologico?</i>	
Historiæ dux est Ars Critica, comites Geographia et Chronologia.	465
I. — Historia plurimum subsidii præstat sacræ scientiæ; si tamen nec omnis rejiciatur, nec omnis recipiatur et delectus fiat.	466
II. — Ars Critica utilitatem habet in Theologicis, non tamen indefinitam, nec absque observatione certarum legum.	467
Notitia libraria Geographiæ et Chronologiæ sacræ.	468
 <i>APPENDIX I. — De Hæresibus in Ecclesia subortis: quarum præcipuæ ordine chronologico ad nostram usque ætatem deductæ referuntur.</i>	
Schismatum brevis designatio.	487
 <i>APPENDIX II. — De Propositionibus damnatis; quæ secundam Summæ Theologicæ seriem et materias dispositæ recitantur.</i>	
	487

T
D

...